

Sống cho nhau.....Sống cùng nhau.....

Đêm qua sau khi cúng Giao Thừa, thỉnh Ông Bà về chơi ba ngày đầu năm với con cháu nơi xa xôi, hai chúng tôi còn ngồi bên bàn thờ uống trà với cả gia đình dòng họ đôi bên, tôi kể anh nghe chuyện đêm Giao Thừa của nhà tôi cùng hai bà Nội Ngoại và ba má, chị em...rồi tôi lắng nghe anh kể thời khắc tiễn năm cũ đi, rước năm mới về.....với những lễ nghi tuy giản đơn nhưng hết sức trân trọng trang nghiêm, một sự giao thoa hòa quyện giữa con người với thiên nhiên và vận hành của vũ trụ và chất xúc tác mạnh mẽ nhất là niềm tin hướng thượng, mong ước những điều mới mẻ, may mắn của từng người, từng lứa tuổi và luôn cả cỏ cây, đất đá...tất cả như sống cùng với nhau như tự thuở nào....

Anh và tôi đều có chung cảm nhận sự mất mát (?) hay đúng hơn là sự kém may mắn của các tầng lớp con cái được sinh trưởng nơi xứ người, chúng không có cơ hội được sống chung, sống cùng với khung cảnh tập tục bên nhà như cha mẹ chúng. Tôi cho đó là sự kém may mắn vì chúng không có được những kỷ niệm như các bậc cha mẹ chúng khi xưa. Nhưng nói cho cùng, đó cũng không phải là vấn đề buồn hay vui, hay tiếc nuối thật sự cho chúng mà cho dù con cháu tôi sau này ở đâu đi nữa, chúng cảm thấy được bình an yên ổn được bảo đảm, được chấp nhận của mọi người chung quanh, không phân biệt màu da hay tôn giáo...với những phong tục, tập quán mới ...thì nơi đó cũng có thể gọi là quê hương của chúng. Tôi lại thấm thía thêm lần nữa nguyên lý Vô Thường mà mấy ngàn năm trước Bụt đã nghiệm ra.

Sáng mồng một bên trời Âu, trưa mồng một bên nhà, được thưởng thức những hình ảnh gia đình thân thương, các em, các cháu quây quần bên Má, ai nấy đều quần áo mới, đẹp nhất trong năm, sau cơn bệnh nặng tháng trước, má ốm nhiều

và súng sính trong chiếc áo dài gấm xanh dành cho ngày Tết, trông má đẹp làm sao! Má bị bắt làm kiểu, làm mẫu chụp hình với các con cháu bên chậu mai đầy bông vàng không thấy lá, cao ngút tận trần nhà, rồi má lại tươi cười bên chậu hoa đào đỏ ao, rồi lại tiếp tục được con cháu bấm lia bấm lĩa bên chậu tắc (Tết nào cũng phải có!)...và vì phải cười vui, lên hình cho đẹp, để đời nên Má luôn nhe hàm răng giả (vật khó chịu nhất của Má) cười....tình với mọi người...rồi những tấm hình thân thương này được chấp cánh bay ngay sang Mỹ, Canada, Úc....văn minh truyền thông hiện đại đã góp một công lớn trong việc đem con người lại gần với nhau.

Thưởng thức những hình ảnh thân thương đó, tôi viết ngay vài hàng dự phần mình với gia đình:

Có nhau, Với nhau, Cùng nhau, Chia nhau, Giận nhau, Ghét nhau...NHƯNG VẪN Nhớ nhau, Thương nhau và mãi mãi hạnh phúc bên nhau.

Những chữ này cứ theo tôi cả ngày mừng một Tết, nghe thì thật bình dị nhưng thật ra muốn có được mấy cái „nhau“ này, à còn thêm nữa, tiếng mẹ đẻ mình sao mà phong phú quá ! như: Vì nhau, Cho nhau, Giúp nhau, Thôi nhau, Phản nhau, Dấu nhau.....tôi nhớ không hết.....

Các bạn thân mến, những chữ “nhau” làm tôi phải đặt cho tôi vài câu hỏi như sau:

- Tôi là người thân cận, thân thiết, thân tình ...như thế nào với những người đang sống bên tôi ?
- Tôi có đem theo trái tim từ hòa khi đến với tha nhân hay với những người có liên hệ qua lại với tôi ?
- Khi chung đụng, làm việc với ai đó, tôi có cầm theo tình cảm và khả năng hiểu, thương của mình không ?

Nói chung, có nghĩa là tôi phải sống tử tế với mọi người. Có câu nói nổi tiếng mà tôi không nhớ tên tác giả: “Sự Tử Tế, dù nhỏ tới thế nào, cũng không bao giờ là lãng phí!”

Tuy tôi là một cá thể độc lập nhưng phải tồn tại trong xã hội với nhiều cá thể khác, nên tôi phải học cách hòa mình vào tập thể, **chấp nhận** và bao dung sự có mặt của mọi người chung quanh, dù chưa thể thấu hiểu, thông cảm họ, để mối quan hệ giữa người và người, và xã hội càng trở nên hài hòa dễ chịu.

Cuộc sống của mỗi người chúng ta là một bức tranh không ai giống ai, vì nó tùy thuộc vào hoàn cảnh, nhân sinh quan của mỗi con người, cho nên xã hội chứa đầy những bức tranh muôn màu muôn vẻ, chất chứa đầy những yếu tố dị biệt, đó là chưa nói đến hình thức suy tư, phương cách hành xử cùng những cảm thọ và nhận thức cũng không ai giống ai. Cho nên tôi cũng phải học biết **tôn trọng** những dị biệt

của người chung quanh. Biết tôn trọng bản sắc riêng của người khác là một điều cần thiết để có một cuộc sống chung tử tế với nhau.

Thiên nhiên, cây cỏ, đất đá cũng góp phần nuôi dưỡng tôi đến ngày hôm nay, không có thiên nhiên thì tôi cũng không tồn tại trên đời này. Tôi và loài người có khả năng tàn phá thiên nhiên, nhưng thiên nhiên cũng sẽ biết cách đáp trả cho loài người bằng những giá tương xứng như thiên tai, lũ lụt, hạn hán, sụp lở... Không ý thức sống đẹp, sống cùng với Mẹ thiên nhiên nghĩa là ta đang quay lưng lại với chính nguồn sống của ta. Sống cùng, sống đẹp, hài hòa chăm sóc cho nhau, giữ mối quan hệ giữa con người và thiên nhiên được cân bằng, hài hòa thì cuộc sống của ta mới có thể tồn tại lâu dài mà thôi.

Những tình ý, cư xử với những người tôi sống chung, những người tôi liên hệ qua lại trong cuộc sống chằng chéo hằng ngày cũng như bầu không gian, thời gian mà tôi luôn bơi lội, hít thở, sinh hoạt trong đó, từ cọng cỏ, viên sỏi bên đường đến tiếng chim ríu rít mỗi sáng gọi tôi thức giấc....đều phải mang theo con tim cảm thông và mở rộng của mình dù trong bất cứ hoàn cảnh nào; phải biết làm sao để càng ngày càng thân cận, thân thiết và thân tình với mọi người chung quanh.

Câu nói bất hủ của NS Trịnh Công Sơn: “sống trong đời sống, cần có một tấm lòng...” Chỉ sống với, sống cùng, sống vì, sống cho.... một tấm lòng nhỏ nhoi nhưng luôn thuần hậu, thành thật thủy chung cũng sẽ làm cho người và người gần lại nhau hơn, để người và người cùng vũ trụ thiên nhiên luôn sống trong Tình và Nghĩa.

Đời sẽ nhẹ nhàng và tươi đẹp biết bao, khi con người biết đặt mình vào vị trí của nhau!

Hiên trúc, đầu năm Kỷ Hợi 2019

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html> [**=bấm vào**]

www.vietnamvanhien.org

